

τύχη· διότι ποτέ δὲν ἐσφίγγεν ἄνθρωπος τὴν χεῖρά μου.

— Ἐκτός λοιπὸν τῆς ἀδελφῆς σου, περὶ τῆς ὁποίας ἔλαμψε λόγον, δὲν εἶχες μὲ κινένα ἄλλον φιλικὴν σχέσιν, δὲν ὑπῆρξε· ἀγαπητός εἰς κινένα τῶν παλαιῶν σου;

— Διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἔχω ὅμοιον μου ἐπὶ τῆς γῆς.

— Μὲ κάμνεις νὰ φρίττω!

— Συγχώρητέ με, οἰκτίρμων ξένε, ἡξέυρεις ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἀγαποῦν νὰ ὁμιλῶσι διὰ τὰς δυστυχίας των.

— Ὅμιλεϊ, ὁμιλεϊ, ἄνθρωπε ὅπου μ' ἐνδιαφέρεις! ὅπως εἶπες ὅτι ποτὲ καιρὸν ἐξήμαζή σου μία ἀδελφὴ ν' ἰδοῖθαι νὰ ὑποφέρῃς τὰ δεινὰ σου.

— Ἦτον ὁ μόνος δεσμός διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθουν νὰ ἦμαι· συνδεόμενος μὲ τοὺς ἄλλους νιγηρικῶν, πλην ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ διαβρῇ τὸν δεσμόν μου καὶ νὰ μ' ἀφῇ ἐρμὸν καὶ μοναχὸν ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου. Ἡ ψυχὴ τῆς ἦτον ἀξία τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν οἰκοῖται καὶ τὸ παράδειγμα τῆς μὲ ὑπεστήριξε κατὰ τὴν ἀθυμίας ἧτις ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μὲ καμάρωνε συνήθως. Μολοντοῦτο δὲν ἐζῶμεν τὴν ἀδελφὴν ἐκείνην συνώνωσιν τῆς ὁποίας ἔχω ἰδεῖν ὅπως ἐπείπε νὰ ἐνώσῃ φίλους δυστυχῆς, διότι ἡ καὶ τοῦ παθους μας μᾶς ἐστέρει τοιαύτην παρηγορίαν. Καὶ ὅταν ἀκόμη συντηροῦμεθα διὰ νὰ κάμωμεν προσευχὴν μας, ἀπευδύομεν ἀμοιβαίως νὰ κυττάμεν, φοβούμενοι μήπως ἡ θεὰ τοῦ παθους μας παραβῇ τὴν προσευχὴν μας, τὰ δὲ δλέμματα μας τὸν οὐρανὸν μόνον συνηνοῦντο. Μετὰ τὴν προσευχὴν ἡ ἀδελφὴ μου ἀπεσύρετο συνήθως εἰς τὸ κελλίον ἡ ὑπὸ τὰς λεπτοκαρυὰς αἵτινες εὐρίσκονται ἐκεῖ καὶ τιλεῖν οἱ ὁ κήπος, καὶ ἐζῶμεν πάντοτε σχεδὸν ἀσπῆ.

— Ἀλλὰ διατί ἐπεβάλλετε εἰς ἐαυτοὺς αὐτὴν τὴν ἀπὸ τὸν στενοχωρίαν;

— Ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου, προσβληθεῖσα ἀπὸ τὴν καλὴν νόστον τῆς ὁποίας ὅλη μου ἡ οἰκογένεια ὑπῆρξε, ἦλθε νὰ συμμεριθῇ τὴν ἐρημίαν μου, δὲν εἶχον ἀκόμη ἔως τότε ποτὲ μας ἰδωθῇ· ἐφρίξε δὲ πάλιν, βλέπουσά με διὰ πρώτην φοράν. Ὁ φόβος μὴ τὴν λυπήσω, καὶ τὸ χειρότερον μήπως, ἐκινῶν αὐτὴν, αὐξήσω τὸ κακὸν τῆς, μ' εἶχεν ἀναγκάσει νὰ παραδεχθῶ αὐτὸ τὸ θλιβερόν σύστημα τοῦ ὁποίου ἡ λέπρα εἶχε προσβάλῃ μόνον τὸ στήθος καὶ ἐξηκολούθουν νὰ σώζω κάποιαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐλατρώμην. Βλέπεις αὐτὸ τὸ διατωθὲν μέρος τοῦ ὁποίου ὁποῦ παρημέλησα· οὗτοῦ τότε ἦτο ὁ μόνος ἀπὸ θρύα, τὸν ὁποῖον διετήρουν ἐπιμελῶς, ὅστις ἐχώριζε τὸν κήπον εἰς δύο μέρη. Οἶκόν μου ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στενὸν δρομὸν, κατὰ τὸ μῆκος τοῦ ὁποίου ἡγνύμεθα νὰ περπατῶμεν καὶ νὰ συνομιλῶμεν οἱ δύο μας χωρὶς νὰ ἀφαιρῶμεθα καὶ χωρὶς νὰ ἡμεθε πολὺ πλησίον.

— Ἦμπορούσε τις νὰ πῇ ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἡμετέραν ἀφαιρῶν τὰς θλιβερὰς ἀπολαύσεις ὅπου σὰς ἀφαιρῶν;

— Τοῦλάχιστον τότε δὲν ἦμην μόνος. Ἡ παρὸν

σὺ τῆς ἀδελφῆς μου ἀποκατέστησε ζωηρὸν τὸ κατόικημά τοῦτο· διότι εἰς τὴν ἐρημίαν μου ἤκουα τὸν κρότον τῶν βηματίων τῆς, καὶ ὅταν, καθὼς ἤρχιζε νὰ φέγγῃ, ὑπῆγαίνα· νὰ κάμω τὴν προσευχὴν μου ὑποκατω αὐτῶν τῶν δένδρων, ἡ θύρα τοῦ πύργου ἠνοιγέτο σιγὰ, ἡ δὲ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου ἐμυγνέτο ἀνεπαίσθητως μὲ τὴν ἐδικήν μου. Τὸ ἐσπέρας πάλιν, ὅταν ἐπὶ τὴν τὸν κήπον μου, ἐκείνη ἐπεριπάτει ἐνίοτε, ὅταν ἔδωκεν ὁ ἥλιος, ἐδῶ, εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου σοῦ ὁμιλῶ, καὶ ἐδῶπα τὴν σκιάν τῆς νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐρχεται ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη μου. Ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν τὴν ἐβλεπον, εὐρισκα παντοῦ ἵχνη τῆς παρουσίας τῆς. Τώρα δὲν συμβαίνει πλέον ν' ἀπαντῶ εἰς τὸν δρόμον μου ἄνθος ξεφυλλισμένον ἢ τίποτε κλωνάρια θάμνων τὰ ὁποῖα, καθὼς ἐπεριούσεν, ἄρνε καὶ τῆς ἐπιπτον. Εἰμαι ἐρημὸς. Δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος μου οὔτε κίνησις οὔτε ζωὴ, καὶ ὁ δρομίσκος ὅστις ἔφερεν εἰς τὸ ἀγαπητόν τῆς μικρὸν δάσος γίνεται ἡδὴ ἄφαντος ὑπὸ τὸ χόρτον. Χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι φροντίζει δι' ἐμὲ, ἐπρόσθεεν ἀδιακόπως εἰς ὅτι ἡμποροῦσε νὰ μοῦ προσεῖνῃ εὐχαρίστησιν. Ὅταν ἐμβαίνα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐθαύμαζα μερικαὶς φορές εὐρίσκων ἀγῆτα μὲ νέα ἄνθη ἢ ὠραῖον τινα καρπὸν τὸν ὁποῖον εἶχε περιποιθῇ μόνη τῆς. Ἐγὼ δὲν ἐτόλμουσα νὰ τῆς κάμω τὰς περιποιήσεις ὅπου αὐτὴ μοῦ ἔκαμνε, καὶ μάλιστα τὴν εἶχα παρακαλεῖται νὰ μὴν ἐμβαίῃ ποτὲ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἀλλὰ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ θέσῃ ὅρα εἰς τὴν φιλοστοργίαν μιᾶς ἀδελφῆς; Ἐν μόνον φέρτιμόν τῆς ἡμπορεῖ νὰ σὰς δώσῃ ἰδέαν τῆς πρὸς ἐμὲ τρυφερὰς ἀγάπης τῆς. Μίαν νύκτα ἐπεριπατοῦσα μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὸ κελλίον μου βασιζόμενος ἀπὸ τρομεροῦς πόνους. Τὰ μεσάνυχτα, μόλις εἶχ' ἀποθεῖν ν' ἀναπαυθῶ, ἤκουσα σιγαλὸν κρότον εἰς τὸ ἐμβασμα τοῦ δωματίου. Πλησιάζω, βάζω τὸ αὐτίον μου. Φαντασθεῖτε τὸν θαυμασμόν μου! Ἦτον ἔξω ἡ ἀδελφὴ μου ἧτις ἰδέετο τὸν Θεὸν ὡς τὰ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας μου. Ἡ φιλοστοργία τῆς τὴν ἐφόβισε νὰ μὲ ταραξῇ, ἀλλ' ἤρχετο ὥστε νὰ ἡμπορέσῃ νὰ μὲ βοηθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην μου. Τὴν ἤκουσα ἀπαγγέλλουσιν μὲ χαμηλὴν φωνὴν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ἐγρονυπέησα πλησίον τῆς θύρας καὶ, χωρὶς νὰ τὴν διακόψω, ἤκολούθησα νοερώς τὰ ῥήματά τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν πλήρεις δακρύων. Ποῖος δὲν ἤθελε συγκινήθῃ ἀπὸ τοιαύτην φιλοστοργίαν; Ὅταν ἐκατάλαβα ὅτι ἡ προσευχὴ τῆς ἐτελείωσεν· «Ὑγιάνε, ἀδελφὴ μου, τῆς εἶπα μὲ χαμηλὴν φωνὴν, ὑγιάνε, » τρεβήσου, αἰσθάνομαι ὀλίγον καλλίτερα. Νὰ σ' εὐλογῇ ὁ Θεὸς καὶ νὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην σου. » Ἐτραβίχθη σιωπηλῶς, καὶ ἀναμφιβόλως εἰσήκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς τῆς, διότι ἐκοιμήθην τέλος πάντων ὀλίγας ὥρας ἡσυχὸν ὕπνον.

— Πόσον θλιβεραὶ πρέπει νὰ σοῦ ἐφάνησαν αἱ πρῶται ἡμέραι μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς τῆς ἀκριβοῦς ἀδελφῆς!

— Διὰ πρὸν καιρὸν διετέλεσα ὑπὸ ἐν εἶδος ἀνασθησίας ἡ ὁποία μοῦ ἀφαιρούσε τὴν δύναμιν νὰ αἰσθανθῶ ὅλην τὴν δυστυχίαν μου. Ἀφοῦ τελευταίον συνήλθα καὶ ἡμπορέσα συγχρόνως νὰ κρίνω τὴν θέσιν